Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

26. jaanuar 2017 *

Apellatsioonkaebus — Dumping — Rakendusmäärus (EL) nr 501/2013 — Indoneesiast, Malaisiast, Sri Lankalt ja Tuneesiast lähetatud jalgrataste import — Hiinast pärit jalgrataste impordi suhtes kehtestatud lõpliku dumpinguvastase tollimaksu laiendamine kõnealusele impordile — Määrus (EÜ) nr 1225/2009 — Artikkel 13 — Meetmetest kõrvalehoidmine — Artikkel 18 — Koostöösoovimatus — Tõend — Kooskõlaliste kaudsete tõendite kogum

Liidetud kohtuasjades C-247/15 P, C-253/15 P ja C-259/15 P,

mille ese on kolm apellatsioonkaebust, mis on esitatud Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel vastavalt 27. mail, 29. mail ja 1. juunil 2015,

Maxcom Ltd, asukoht Plovdiv (Bulgaaria), esindajad: *avocat* L. Ruessmann ja *solicitor* J. Beck,

apellant,

teised menetlusosalised:

Chin Haur Indonesia PT, asukoht Tangerang (Indoneesia), esindajad: *Rechtsanwalt* T. Müller-Ibold ja *avocat* F.-C. Laprévote,

hageja esimeses kohtuastmes,

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: S. Boelaert, hiljem H. Marcos Fraile ja B. Driessen, keda abistasid *Rechtsanwalt* R. Bierwagen ja *Rechtsanwalt* C. Hipp,

kostja esimeses kohtuastmes,

Euroopa Komisjon, esindajad: J.-F. Brakeland ja M. França,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes (C-247/15 P),

ja

Euroopa Komisjon, esindajad: J.-F. Brakeland ja M. França,

apellant,

teised menetlusosalised:

* * Kohtumenetluse keel: inglise.

Chin Haur Indonesia PT, asukoht Tangerang, esindajad: *Rechtsanwalt* T. Müller-Ibold ja *avocat* F.-C. Laprévote,

hageja esimeses kohtuastmes,

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: S. Boelaert, hiljem H. Marcos Fraile ja B. Driessen, keda abistasid *Rechtsanwalt* R. Bierwagen ja *Rechtsanwalt* C. Hipp,

kostja esimeses kohtuastmes,

Maxcom Ltd, asukoht Plovdiv, esindajad: *avocat* L. Ruessmann ja *solicitor* J. Beck,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes (C-253/15 P),

ja

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: S. Boelaert, hiljem H. Marcos Fraile ja B. Driessen, keda abistasid *Rechtsanwalt* R. Bierwagen ja *Rechtsanwalt* C. Hipp,

apellant,

teised menetlusosalised:

Chin Haur Indonesia PT, asukoht Tangerang, esindaja: *Rechtsanwalt* T. Müller-Ibold ja *avocat* F.-C. Laprévote,

hageja esimeses kohtuastmes,

Euroopa Komisjon, esindajad: J.-F. Brakeland ja M. França,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes,

Maxcom Ltd, asukoht Plovdiv, esindajad: *avocat* L. Ruessmann ja *solicitor* J. Beck,

menetlusse astuja esimeses kohtuastmes (C-259/15 P),

EUROOPA KOHUS (neljas koda)

koosseisus: koja president T. von Danwitz, kohtunikud E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (ettekandja) ja C. Lycourgos,

kohtujurist: P. Mengozzi,

kohtusekretär: ametnik V. Giacobbo-Peyronnel,

arvestades kirjalikus menetluses ja 2. juuni 2016. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 22. septembri 2016. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Apellatsioonkaebustes paluvad Maxcom Ltd, Euroopa Liidu Nõukogu ja Euroopa Komisjon tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 19. märtsi 2015. aasta otsuse kohtuasjas Chin Haur Indonesia *vs.* nõukogu (T-412/13, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2015:163), millega Üldkohus tühistas nõukogu 29. mai 2013. aasta rakendusmääruse (EL) nr 501/2013, millega laiendatakse Hiina Rahvavabariigist pärit jalgrataste impordi suhtes määrusega (EL) nr 990/2011 kehtestatud lõplikku dumpinguvastast tollimaksu Indoneesiast, Malaisiast, Sri Lankalt ja Tuneesiast lähetatud jalgrataste impordile olenemata sellest, kas päritolumaana on deklareeritud Indoneesia, Malaisia, Sri Lanka või Tuneesia või mitte, (ELT 2013, L 153, lk 1; edaspidi „vaidlusalune määrus“) artikli 1 lõiked 1 ja 3 Chin Haur Indonesia PT-d (edaspidi „Chin Haur“) puudutavas osas.

Õiguslik raamistik

2 Euroopa Liidu poolt dumpinguvastaste meetmete kohaldamist reguleeris põhikohtuasjades tähtsust omaval ajavahemikul nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrus (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed, (ELT 2009, L 343, lk 51, parandus ELT 2010, L 7, lk 22) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määrusega (EL) nr 1168/2012 (ELT 2012, L 344, lk 1) muudetud kujul (edaspidi „algmäärus“).

3 Määruse artikkel 13 „Kõrvalehoidmine“ oli sõnastatud järgmiselt:

„1. Käesoleva määruse alusel kehtestatud dumpinguvastaseid tollimakse võib laiendada kolmandatest riikidest pärineva samasuguse toote või sellega võrreldes väheseid muudatusi sisaldava toote impordile või vähesel määral muudetud samasuguse toote impordile riigist, kus meetmeid kohaldatakse, või selle toote osade impordile, kui esineb kehtivatest meetmetest kõrvalehoidmine. Kui toimub kehtivatest meetmetest kõrvalehoidmine, võib dumpinguvastaseid tollimakse, mis ei ületa artikli 9 lõike 5 kohaselt kehtestatud tasakaalustavat jääktollimaksu, laiendada neid meetmeid kohaldava riigi äriühingutest pärinevale impordile, mille toodete suhtes kohaldatakse individuaalseid tollimaksumäärasid. Kõrvalehoidmiseks loetakse kolmandate riikide ja ühenduse või riigi, kus meetmeid kohaldatakse, üksikute äriühingute ja ühenduse vahelise kaubandusstruktuuri muutust, mis tuleneb tavast, protsessist või toimingust, millel ei ole piisavat nõuetekohast põhjendust või majanduslikku õigustust peale tollimaksu kehtestamise, ja kui on tõendeid kahju kohta või selle kohta, et tollimaksu parandav mõju on samasuguse toote hindade ja/või koguste tõttu ohustatud ning et dumping esineb seoses samasuguste või sarnaste toodete puhul varem kindlaksmääratud normaalväärtustega, vajaduse korral artikli 2 sätete kohaselt.

Esimeses lõigus nimetatud tava, protsess või toiming sisaldab muu hulgas asjaomase toote mõningast muutmist, et seda saaks liigitada tollikoodide alla, mille suhtes tavaliselt meetmeid ei kohaldata, kui muudatused ei muuda toote põhiomadusi, toote lähetamist läbi kolmandate riikide, kus meetmeid kohaldatakse, eksportijate või tootjate müügistruktuuri ja -kanalite ümberkorraldamist riigis, kus meetmeid kohaldatakse, et lõpuks ekspordiksid nende tooteid ühendusse tootjad, kelle toodete suhtes kohaldatakse individuaalseid tollimaksumäärasid, mis on väiksemad kui tollimaks, mida tootjate toodete suhtes kohaldatakse ja lõikes 2 märgitud asjaoludel toimuvat osade kokkupanemist ühenduses või kolmandas riigis.

2. Ühenduses või kolmandas riigis toimuvat kokkupanekut käsitletakse kehtivatest meetmetest kõrvalehoidmisena, kui:

a) tegevus algas või laienes oluliselt alates dumpinguvastase uurimise algatamisest või vahetult enne seda ning vaatlusalused tooteosad pärinevad riigist, mille suhtes meetmeid kohaldatakse, ja

b) kõnealused osad moodustavad vähemalt 60% kokkupandava toote osade koguväärtusest, kusjuures kõrvalehoidmisena ei käsitleta juhtumeid, mille puhul kokkupanemise või valmistamise ajal sissetoodud osadele lisandunud väärtus moodustab üle 25% tootmiskuludest, ja

c) tollimaksu parandav mõju on ohustatud kokkupandava samasuguse toote hindade ja/või koguste osas ning kui on tõendeid dumpingu esinemise kohta seoses samasuguse või sarnase toote puhul varem kindlaksmääratud normaalväärtustega.

3. Uurimised algatatakse käesoleva artikli kohaselt komisjoni algatusel või liikmesriigi või huvitatud isikute taotlusel, kui on olemas piisavalt tõendeid lõikes 1 sätestatud asjaolude kohta. Uurimised algatatakse pärast nõuandekomiteega konsulteerimist komisjoni määrusega, millega võib anda tolliasutustele ka korralduse nõuda impordi registreerimist artikli 14 lõike 5 kohaselt või nõuda tagatisi. Uurimisi toimetab komisjon, keda võivad abistada tolliasutused, ning see viiakse lõpule üheksa kuu jooksul. Kui lõplikult tuvastatud faktid õigustavad meetmete kohaldamisala laiendamist, teeb seda nõukogu komisjoni ettepaneku põhjal pärast konsulteerimist nõuandekomiteega. Nõukogu võtab ettepaneku vastu, kui ta ei otsusta ettepanekut lihthäälteenamusega tagasi lükata ühe kuu jooksul pärast selle esitamist komisjoni osapoolt. Laiendamine jõustub kuupäevast, mil artikli 14 lõike 5 kohaselt kehtestati registreerimise nõue või hakati nõudma tagatisi. Käesoleva määruse asjakohaseid menetlussätteid, mis käsitlevad uurimiste algatamist ja läbiviimist, kohaldatakse käesoleva artikli alusel.

4. Importi ei pea artikli 14 lõike 5 kohaselt registreerima ja nende suhtes ei kohaldata meetmeid, kui nendega kauplevad äriühingud, mis saavad tollimaksuvabastusi. Tollimaksust vabastamise taotlusi, millele on lisatud tõendid, esitatakse uurimise algatamist käsitleva komisjoni määrusega kehtestatud tähtaja jooksul. Kui meetmetest kõrvalehoidmise tava, protsess või toiming toimub väljaspool ühendust, võib vabastuse anda asjaomase toote tootjatele, kes tõestavad, et nad ei ole seotud ühegi tootjaga, kelle suhtes kohaldatakse meetmeid, ja kelle osas on leitud, et nad ei ole seotud käesoleva artikli lõigetes 1 ja 2 määratletud meetmetest kõrvalehoidmisega. Kui meetmetest kõrvalehoidmise tava, protsess või toiming toimub ühenduses, võib vabastuse anda importijatele, kes tõestavad, et nad ei ole seotud tootjatega, kelle suhtes neid meetmeid kohaldatakse.

Neid vabastusi antakse komisjoni otsustega pärast konsulteerimist nõuandekomiteega või meetmeid kehtestava nõukogu otsusega ning need jäävad kehtima nendes sätestatud ajavahemikuks ja nendes sätestatud tingimustel.

[…]“

4 Määruse artiklis 18 oli sätestatud:

„1. Kui mõni huvitatud isik ei võimalda juurdepääsu vajalikule teabele või ei esita vajalikku teavet käesolevas määruses ette nähtud tähtaegade jooksul või märkimisväärselt takistab uurimist, siis võib nii negatiivsed kui ka positiivsed esialgsed ja lõplikud järeldused teha kättesaadavate faktide põhjal.

[…]

6. Kui huvitatud isik ei tee koostööd või teeb koostööd osaliselt ning kõnealust asjakohast teavet seetõttu ei anta, võib tulemus olla kõnealusele isikule vähem soodne kui koostöö puhul.“

Vaidluste taust ja vaidlusalune määrus

5 Vaidluste taust on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–28. Käesolevast menetlusest lähtudes võib selle kokku võtta järgmiselt.

6 Euroopa Jalgrattatootjate Ühendus (European Bicycle Manufacturers Association – EBMA) esitas 14. augustil 2012 kolme liidu jalgrattatootja nimel komisjonile taotluse uurida Indoneesiast, Malaisiast, Sri Lankalt või Tuneesiast pärit jalgrataste impordil võimalikku kõrvalehoidmist nõukogu 3. oktoobri 2011. aasta rakendusmäärusega (EL) nr 990/2011, millega pärast aegumise läbivaatamist vastavalt määruse (EÜ) nr 1225/2009 artikli 11 lõikele 2 kehtestatakse Hiina Rahvavabariigist pärit jalgrataste impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks (ELT 2011, L 261, lk 2), kehtestatud dumpinguvastastest meetmetest.

7 Komisjon võttis 25. septembril 2012 vastu määruse (EL) nr 875/2012, millega algatatakse uurimine seoses võimaliku kõrvalehoidmisega Indoneesiast, Malaisiast, Sri Lankast ja Tuneesiast saadetud jalgrataste impordi suhtes nõukogu rakendusmäärusega nr 990/2011 kehtestatud dumpinguvastastest meetmetest, olenemata sellest, kas jalgrattad on deklareeritud Indoneesiast, Malaisiast, Sri Lankast ja Tuneesiast pärinevana või mitte, ning kehtestatakse kõnealuse impordi suhtes registreerimisnõue (ELT 2012, L 258, lk 21).

8 Komisjon teavitas 26. septembril 2012 Chin Hauri, kes on Indoneesias asutatud äriühing, kes ekspordib jalgrattaid liitu, uurimise algatamisest ja edastas talle algmääruse artikli 13 lõike 4 alusel dumpinguvastasest tollimaksust vabastamise taotluse vormi. Chin Hauril paluti selle vormi kohta vastus anda hiljemalt 2. novembriks 2012. Viimane esitas oma vastuse komisjonile 5. novembril 2012. Nimetatud institutsiooni palvel esitas Chin Haur seda vastust täiendavad dokumendid 3. ja 4. detsembril 2012.

9 Komisjon tegi 6. ja 7. detsembril 2012 kontrollkäigu Chin Hauri tegevuskohta. Sellega seoses esitas viimane komisjonile muudetud vastuse tollimaksust vabastamise taotluse vormile.

10 Komisjon teavitas 28. jaanuaril 2013 apellanti oma kavatsusest kohaldada tema suhtes algmääruse artiklit 18. Chin Haur esitas selle kohta oma märkused 4. veebruaril 2013.

11 Komisjon saatis 21. märtsil 2013 Chin Haurile ning Indoneesia ja Hiina ametiasutustele üldise teabe avalikustamise dokumendi, milles esitas oma järeldused seoses lähetamise ja osade kokkupanekuga ning andis teada oma kavatsusest teha ettepanek laiendada Hiina päritolu jalgrataste impordi suhtes kehtestatud dumpinguvastaseid meetmeid Indoneesiast pärit impordile. Selles dokumendis lükkas komisjon samuti tagasi Chin Hauri esitatud tollimaksust vabastamise taotluse eelkõige seetõttu, et viimase esitatud teave ei olnud usaldusväärne.

12 Nõukogu võttis 29. mail 2013 vastu vaidlusaluse määruse.

13 Selle määruse põhjendustes 28–33 märkis nõukogu, et mis puutub Indoneesia äriühingute koostöövalmidusse, siis algmääruse artikli 13 lõike 4 alusel tollimaksust vabastamise taotluse esitanud neljast Indoneesia äriühingust ainult kolme saab lugeda koostööd teinuks, nii et vastavalt algmääruse artiklile 18 tehti neljanda äriühingu kohta järeldused kättesaadavate faktide põhjal.

14 Selle määruse põhjenduses 58 nentis nõukogu Indoneesia ja liidu vahelise kaubandusstruktuuri muutust algmääruse artikli 13 lõike 1 tähenduses.

15 Vaidlusaluse määruse põhjendustes 59–67 analüüsis nõukogu kolmanda riigi ja liidu vahelise kaubandusstruktuuri muutuse tinginud kõrvalehoidmise laadi.

16 Lähetamise kohta sedastavad kõnealuse määruse põhjendused 61, 62 ja 64 järgmist:

„(61) Neljast esialgu koostööd teinud äriühingust kolme puhul ei tuvastatud uurimisel lähetamisi.

(62) Neljanda äriühingu suhtes kohaldati, nagu on osutatud põhjendustes 29–33, algmääruse artiklit 18. Uurimisel leiti, et nimetatud äriühingul ei olnud piisavalt seadmeid, mis põhjendaksid aruandeperioodil liitu suunatud ekspordi mahtu, ning muude põhjenduste puudumisel võib järeldada, et äriühing oli seotud meetmetest kõrvalehoidmisega lähetamise teel.

[…]

(64) Võttes arvesse põhjenduses 58 osutatud Indoneesia ja liidu vahelise kaubandusstruktuuri muutust algmääruse artikli 13 lõike 1 tähenduses ning põhjenduses 61 esitatud tähelepanekuid ühe Indoneesia äriühingu kohta, samuti asjaolu, et mitte kõik Indoneesia tootjad ja eksportijad ei andnud endast teada ega teinud koostööd, sai kinnitust Hiina päritoluga toodete lähetamine Indoneesia kaudu.“

17 Nimetatud määruse põhjendustes 65–67 märkis nõukogu, et algmääruse artikli 13 lõike 1 tähenduses osade kokkupaneku toimumine ei leidnud kinnitust.

18 Selle määruse põhjendustes 92, 96 ja 102 nentis nõukogu esiteks, et lähetamiseks ega kokkupanemiseks ei ole muud põhjendust või majanduslikku õigustust peale kavatsuse hoida kõrvale kehtivatest dumpinguvastastest meetmetest, tõdes teiseks, et kehtivate meetmete parandavat mõju nõrgestatakse, ja kolmandaks tuvastas varem kindlaks määratud normaalväärtusega võrdluse alusel dumpingu esinemise.

19 Neid asjaolusid arvestades tuvastas nõukogu vaidlusaluse määruse põhjenduses 115 algmääruse artikli 13 lõike 1 tähenduses kõrvalehoidmise Indoneesia kaudu lähetamise teel.

20 Vastavalt vaidlusaluse määruse artikli 1 lõikele 1 laiendati rakendusmääruse nr 990/2011 artikli 1 lõikes 2 ette nähtud 48,5% suurust lõplikku dumpinguvastast tollimaksu Indoneesiast lähetatud jalgrataste impordile, olenemata sellest, kas see riik on päritolumaana deklareeritud või mitte. Selle määruse artikli 1 lõikes 3 on ette nähtud, et laiendatud tollimaks nõutakse sisse määruse nr 875/2012 kohaselt registreeritud impordilt.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

21 Chin Haur esitas 9. augustil 2013 Üldkohtu kantseleisse hagiavalduse, milles palus tühistada vaidlusaluse määruse artikli 1 lõiked 1 ja 3 teda puudutavas osas.

22 Üldkohtu kantseleisse 17. oktoobril 2013 saabunud dokumendiga palus komisjon luba astuda menetlusse nõukogu nõuete toetuseks. Üldkohtu seitsmenda koja president rahuldas komisjoni menetlusse astumise avalduse 11. novembri 2013. aasta määrusega.

23 Üldkohtu kantseleisse 19. märtsil 2014 saabunud dokumendiga palus Maxcom luba astuda menetlusse nõukogu nõuete toetuseks. Üldkohtu seitsmes koda rahuldas selle avalduse 16. juulil 2014.

24 Chin Haur esitas oma tühistamishagi põhjendamiseks kolm väidet. Esimene väide käsitles algmääruse artikli 13 lõike 1 ja artikli 18 lõike 1 rikkumist. Selle väite esimeses osas vaidlustas Chin Haur nõukogu järelduse, et kaubandusstruktuur oli muutunud. Teises väiteosas seadis Chin Haur kahtluse alla eelkõige vaidlusaluse määruse põhjenduses 62 esitatud nõukogu järelduse, et tegeleti lähetamisega. Teine väide käsitles algmääruse artikli 18 proportsionaalsuse põhimõtte ja põhjendamiskohustuse rikkumist ning sellega vaidlustati nõukogu kaalutlused, mis puudutasid Chin Haur'i koostöövalmiduse puudumist. Kolmas väide käsitles algmääruse artikli 13 lõike 1 ja võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist. See väide oli suunatud nõukogu nende kaalutluste vastu, mis käsitlesid dumpingu esinemist.

25 Nõukogu omakorda vaidlustas tühistamishagi kui terviku vastuvõetavuse.

26 Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuses tagasi nõukogu argumendid hagi vastuvõetavuse küsimuses. Sisulisest küljest lükkas Üldkohus põhjendamatuse tõttu tagasi esimese väite esimese osa ning teise ja kolmanda väite, mille Chin Haur oli esitanud oma hagiavalduse põhjendamiseks.

27 Seevastu nõustus ta esimese väite teise osaga. Selle väiteosa põhjendamiseks oli Chin Haur esitanud kolm argumenti. Vaidlusaluse määruse põhjenduses 62 olevat hindamisviga käsitleva esimese argumendiga seoses, analüüsis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 81–94 esiteks andmeid, mille Chin Haur oli esitanud uurimise käigus. Ta tegi järelduse, et neile andmetele tuginedes ei olnud võimalik tõendada, et apellant oli tõepoolest Indoneesia päritolu jalgrattaeksportija või et ta vastas algmääruse artikli 13 lõikes 2 ette nähtud kriteeriumidele.

28 Teiseks analüüsis Üldkohus nimetatud kohtuotsuse punktides 95–103 andmeid, mida nõukogu kasutas, järeldamaks, et tegeleti lähetamisega. Selle kohtuotsuse punktides 95 ja 104 otsustas Üldkohus, et nõukogul ei olnud nende andmete alusel piisavalt kaudseid tõendeid, järeldamaks vaidlusaluse määruse punktis 62 õiguspäraselt, et Chin Hauril puudus liitu suunatud ekspordi mahu õigustamiseks piisav tootmisvõimsus ning et ta tegeles seega lähetamisega. Seoses sellega täpsustas Üldkohus sama kohtuotsuse punktis 103, et kuigi Chin Haur ei olnud suuteline tõendama, et ta oli Indoneesia eksportija või et ta vastas algmääruse artikli 13 lõikes 2 ette nähtud kriteeriumidele, ei saa sellest tõdemusest iseenesest tuleneda, et Chin Haur tegeles lähetamisega.

29 Kolmandaks märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 105, et tõepoolest ei ole võimalik välistada, et kõigi nende tavade, protsesside või toimingute hulgast, millel puudub piisav nõuetekohane põhjendus või majanduslik õigustus peale esialgse dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise algmääruse artikli 13 lõike 1 teise lõigu tähenduses, kasutas Chin Haur lähetamist. Lisaks leidis Üldkohus, et Chin Hauri suutmatus tõendada, et ta on Indoneesia jalgrattatootja või et ta vastab algmääruse artikli 13 lõike 2 tingimustele, ei võimaldanud nõukogul teha kaudset järeldust, et Chin Haur tegeles lähetamisega, kuivõrd selline võimalus ei tulene kuidagi algmäärusest või kohtupraktikast.

30 Seetõttu nõustus Üldkohus esimese väite teise osaga ega pidanud vajalikuks käsitleda kahte teist Chin Hauri esitatud argumenti.

31 Sellest tulenevalt tühistas Üldkohus vaidlusaluse määruse artikli 1 lõiked 1 ja 3 Chin Hauri puudutavas osas.

Poolte nõuded ja menetlus Euroopa Kohtus

32 Maxcom palub kohtuasjas C-247/15 P esitatud apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, mis käsitleb esimese väite teist osa;

— lükata täies ulatuses tagasi Chin Hauri esimene väide Üldkohtus ja

— mõista Chin Haurilt välja Maxcomi kohtukulud seoses apellatsioonkaebuse läbivaatamisega ja menetlusse astumisega Üldkohtus.

33 Komisjon palub kohtuasjas C-253/15 P esitatud apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus, jätta esimeses kohtuastmes esitatud hagi rahuldamata ja mõista kohtukulud välja Chin Haurilt ja

— teise võimalusena saata asi tagasi Üldkohtule uuesti läbivaatamiseks ja jätta otsuse tegemine mõlema kohtuastme kohtukulude kandmise kohta edaspidiseks.

34 Apellatsioonkaebuses kohtuasjas C-259/15 P palub nõukogu Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus, jätta esimeses kohtuastmes esitatud hagi rahuldamata ja mõista nõukogu mõlema kohtuastme kohtukulud välja Chin Haurilt ning

— teise võimalusena saata asi tagasi Üldkohtule uuesti läbivaatamiseks ja jätta otsuse tegemine mõlema kohtuastme kohtukulude kandmise kohta edaspidiseks.

35 Liidetud kohtuasjades C-247/15 P, C-253/15 P ja C-259/15 P esitatud vastuses apellatsioonkaebustele palub Chin Haur Euroopa Kohtul:

— jätta vaidlustatud kohtuotsuse peale esitatud apellatsioonkaebused täies ulatuses rahuldamata;

— teise võimalusena osaliselt tühistada vaidlusaluse määruse artikli 1 lõiked 1 ja 3 osas, milles nende sätetega laiendatakse Hiina päritolu jalgrataste impordile kehtestatud dumpinguvastane tollimaks Chin Haurile ja jäetakse rahuldamata tema esitatud tollimaksust vabastamise taotlus;

— mõista Chin Hauri mõlema astme kohtukulud välja Maxcomilt, nõukogult ja komisjonilt ning

— võtta kõik muud meetmed, mida Euroopa Kohus peab kohaseks.

36 Euroopa Kohtu presidendi 4. augusti 2015. aasta otsusega liideti kohtuasjad C-247/15 P, C-253/15 P ja C-259/15 P kirjalikuks ja suuliseks menetlemiseks ning kohtuotsuse tegemiseks.

Apellatsioonkaebused

37 Maxcomi, nõukogu ja komisjoni poolt oma vastavate apellatsioonkaebuste põhjendamiseks esitatud kõigi väidete eesmärk on vaidlustada Üldkohtu järeldus, et nõukogul puudus alus tuvastada, et Chin Haur tegeleb lähetamisega, mille tulemusel see kohus rahuldas hagi ning tühistas vaidlusaluse määruse osaliselt. Need väited kattuvad suures osas ja need võib sisuliselt jagada kolme rühma.

38 Esiteks väidavad Maxcom, nõukogu ja komisjon sisuliselt seda, et Üldkohus rikkus algmääruse artikli 13 lõike 1 kohaldamisel mitmel puhul õigusnorme. Teiseks väidavad nõukogu ja komisjon, et vaidlustatud kohtuotsus on põhjendatud puudulikult ja vastuoluliselt. Samuti väidab nõukogu, et Üldkohus moonutas talle esitatud faktilisi asjaolusid. Kolmandaks väidab komisjon, et Üldkohus rikkus tema menetlusõigusi.

Poolte argumendid

39 Esimene väiterühm on suunatud vaidlustatud kohtuotsuse punktide 95–105 vastu. Sisuliselt leiavad Maxcom, nõukogu ja komisjon, et neis punktides on rikutud õigusnorme, kuna Üldkohus ei ole õigesti kohaldanud algmääruse artikli 13 lõiget 1.

40 Esmalt heidavad Maxcom ja komisjon Üldkohtule ette, et Üldkohus otsustas, et nõukogu ei saanud järeldada Chin Hauri poolt lähetamisega tegelemist tuvastuse põhjal, et viimati nimetatu ei ole tegelikult Indoneesia jalgrattatootja ega tegele kokkupanekuga, mis ületab algmääruse artikli 13 lõikes 2 sätestatud piirmäärasid. Esiteks leiab Maxcom, et arvestades käesoleva kohtuasja asjaolusid, mispuhul Chin Haur importis Hiina päritolu osi ning eksportis jalgrattaid liitu, tõendamata, et tema on tootja või et tegemist on kokkupanekuga, mis ületab selle määruse artikli 13 lõikes 2 sätestatud

piirmäärasid, on võimalik tuvastada, et tegeleti lähetamisega. Teiseks on Maxcom seisukohal, et Üldkohus „premeeris“ City Cycle'it mittetäieliku, vastuolulise ja kontrollimatu teabe esitamise eest. Kolmandaks väidab Maxcom, et Üldkohtu hinnang on vastuolus nii algmääruse eesmärgiga kui ka Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikaga, mille kohaselt on dumpinguvastase uurimisega tegelevatel ning dumpinguvastaseid meetmeid kehtestavatel liidu institutsioonidel (edaspidi „liidu institutsioonid“) selle uurimise raames ulatuslik kaalutlusõigus.

41 Teisena väidavad nõukogu ja komisjon, et Üldkohus eksis, nõudes liidu institutsioonidelt, et need tõendaksid, et uurimisaluse riigi iga eksportiv tootja tegeleb lähetamisega, ning et Üldkohus pööras seega tõendamiskoormise ümber. Esiteks kehtestab algmääruse artikli 13 lõige 1 liidu institutsioonidele kohustuse viia läbi analüüs riigi, mitte üksikute eksportijate tasandil, sest viimati mainitud analüüs on eksportivate tootjate ülesanne. Teiseks võtaks selline tõlgendus algmääruse artikli 13 lõikelt 4 igasuguse tähenduse. Kolmandaks ajas Üldkohus kõrvalehoidmise mõiste segi selle mõiste ühe ilminguga, nimelt lähetamisega. Neljandaks on nõue, et lähetamine tuleb tuvastada konkreetse ettevõtja tasandil, vastuolus Euroopa Kohtu praktikaga, mille kohaselt on liidu institutsioonidel meetmetest kõrvalehoidmise tuvastamisel lai kaalutlusõigus. Viiendaks kasutas Üldkohus talle esitatud eri tühistamisväidete hindamisel kõrvalehoidmise mõiste ilmselgelt vastuolulisi tõlgendusi.

42 Kolmandana väidavad Maxcom, nõukogu ja komisjon, et isegi kui nõukogu tuvastas ekslikult, et tegemist on lähetamisega, ei ole vaidlusaluse määruse tühistamine sellest hoolimata põhjendatud. Nimelt saab Maxcomi väitel Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikat arvestades asjaomase õigusakti tühistamist õigusnormi rikkumisega põhjendada ainult siis, kui selle rikkumise puudumise korral olnuks igakülgse hindamise tulemus teistsugune. Lisaks tuletavad nõukogu ja komisjon meelde, et vaidlustatud kohtuotsus seab kahtluse alla kõnealuse määruse põhjenduse 62, mis puudutab konkreetselt Chin Hauri. Kõnealuse määruse põhjendustest 63 ja 64 selgub, et Indoneesia kaudu lähetamist ei tuvastatud üksnes järelduse põhjal, et sellega tegeles Chin Haur. Seega väidab komisjon, et isegi kui nõukogu rikkus õigusnormi sellega, et kinnitas Chin Hauri seotust lähetamisega, oli tal õigus teiste Indoneesia eksportivate tootjate kohta käivate tõendite alusel ning kaubandusstruktuuri muutust arvestades otsustada, et Indoneesias tegeleti lähetamisega.

43 Chin Haur vaidleb neile argumentidele vastu.

44 Kõigepealt väidab Chin Haur, et kuna Maxcomi, nõukogu ja komisjoni argumendid seavad kahtluse alla Üldkohtu järelduse, et tema poolt lähetamisega tegelemise kohta puuduvad piisavad tõendid, siis puudutavad need argumendid faktiliste asjaolude hindamist Üldkohtu poolt ning tuleb seega vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

45 Esimesena kinnitab Chin Haur esiteks, et Maxcom, nõukogu ja komisjon tõlgendavad Üldkohtu poolt tuvastatu ulatust valesti. Esiteks on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses piirdunud kinnitusega, et lähetamise esinemise osas lasub tõendamiskoormis liidu institutsioonidel, ning on märkinud, et käesolevas asjas ei ole institutsioonid tõendamiskohustust täitnud. Nõukogu ja komisjon püüdsid sellest menetlusnormist mööda minna, eristades meetmetest kõrvalehoidmise hindamist riigi tasandil, mille puhul lasub tõendamiskoormis nõukogul, eksportija tasandil hinnangu andmisest, mille puhul lasub tõendamiskoormis eksportijal. Selline lähenemine ei oma käesoleva juhtumi puhul tähtsust, sest nõukogu ise ühendas vaidlusaluses määruses need kaks analüüsi.

46 Teiseks väidab Chin Haur, et vastupidi nõukogu ja komisjoni seisukohale ei ole Üldkohus otsustanud, et liidu institutsioonid peavad tõendama, et iga üksik eksportiv tootja tegeleb lähetamisega. Üldkohus üksnes nõudis, et need institutsioonid esitaksid tõendid, mis kinnitavad nende väiteid, nimelt, et jalgrattaid lähetatakse Indoneesia kaudu, kuna Chin Hauri eksporditavad jalgrattaid lähetatakse.

47 Kolmandaks on Chin Haur seisukohal, et kuigi kohtuotsuses Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154) leidis Euroopa Kohus, et koostöö puudumise korral on liidu institutsioonidel lubatud teha järeldusi kooskõlaliste tõendite kogumi põhjal, ei ole neil institutsioonidel käesoleval juhul selliseid kooskõlalisi tõendeid lähetamise esinemise kohta.

48 Neljandaks väidab Chin Haur, et väitel, nagu ajanuks Üldkohus kõrvalehoidmise mõiste segi selle mõiste ühe ilminguga, nimelt lähetamisega, puudub igasugune mõte. Kui Üldkohus tühistas vaidlusaluse määruse põhjendusel, et liidu institutsioonid ei tõendanud lähetamise esinemist, siis seda seetõttu, et lähetamine oli ainus meetmetest kõrvalehoidmise vorm, mis nende institutsioonide väitel Indoneesias esines.

49 Teisena leiab Chin Haur, et Üldkohus sai põhjendatult tühistada vaidlusaluse määruse sel alusel, et nõukogu ei olnud õiguspäraselt tuvastanud, et Chin Haur tegeles lähetamisega. Nimelt vastupidi Maxcomi, nõukogu ja komisjoni väidetele ei tuvastanud nõukogu vaidlusaluses määruses sugugi seda, et muud Indoneesia tootjad peale Chin Hauri tegelesid lähetamisega. Ainus järeldus vaidlusaluses määruses on, et neist tootjatest mõned, kes esindasid väikest osa jalgrataste kogutoodangust, ei teinud koostööd. Sellekohasest Euroopa Kohtu praktikast lähtudes ei ole nõukogul või komisjonil aga lubatud järeldada lähetamise esinemist ainult üksikute tootjate ja eksportijate koostöösoovimatusest.

Euroopa Kohtu hinnang

Vastuvõetavus

50 Olgu meenutatud, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt ei ole Euroopa Kohus pädev tuvastama fakte ega üldjuhul hindama tõendeid, millele Üldkohus on nende faktide tuvastamisel tuginenud. Kui asjaomased tõendid on kogutud nõuetekohaselt ning kui on järgitud õiguse üldpõhimõtteid ning tõendamiskoormist ja tõendite kogumist puudutavaid menetlusnorme, on nimelt üksnes Üldkohus pädev hindama talle esitatud tõendite tõenduslikku väärtust. Sellise hinnangu andmine ei ole seega iseenesest õigusküsimus, mida Euroopa Kohus saaks kontrollida, välja arvatud juhul, kui tegemist on tõendite moonutamisega.

51 Siiski on tõendeid käsitlevate eeskirjade väidetav eiramine õigusküsimus, mis on apellatsiooniastmes vastuvõetav (kohtuotsus, 10.7.2008, Bertelsmann ja Sony Corporation of America *vs.* Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 44).

52 Sisuliselt heidavad Maxcom, nõukogu ja komisjon käsitlusel oleva väiterühma toetuseks esitatud argumentidega Üldkohtule ette seda, et viimane eiras õigusnorme, mis käsitlevad tõendamiskoormist ja tõendatuse taset, mis on nõutav algmääruse artikli 13 lõike 1 tähenduses kõrvalehoidmise esinemise tõendamiseks. Seega ei saa nõustuda Chin Hauri väitega, et käesolev väiterühm on vastuvõetamatu.

Sisulised küsimused

– Sissejuhatavad märkused

53 Esimese väiterühma raames esitatud Maxcomi, nõukogu ja komisjoni väited puudutavad kõik tõendamiskoormise küsimust ja seda, milline on nõutav tõendatuse tase meetmetest kõrvalehoidmise puhul, juhul kui osa asjaomastest eksportivatest tootjatest uurimisel koostööd teinud ei ole või ei ole seda teinud piisavalt.

54 Seoses sellega tuleb kõigepealt meelde tuletada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt on liidu institutsioonidel ühise kaubanduspoliitika ja iseäranis kaubanduse kaitsemeetmete valdkonnas ulatuslik kaalutlusõigus nende majanduslike, poliitiliste ja õiguslike olukordade keerulisuse tõttu, mida

nad peavad analüüsima. Niisiis peab kohtu kontroll seoses nende hinnangutega piirduma kontrolliga menetlusnormide järgimise üle, vaidlustatud valiku tegemiseks valitud faktiliste asjaolude sisulise paikapidavuse üle, ilmse hindamisvea puudumise üle nende faktiliste asjaolude hindamisel või võimu kuritarvitamise puudumise üle (vt kohtuotsus, 16.2.2012, nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP, C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 63 ja seal viidatud kohtupraktika).

55 Mis järgmiseks puudutab tõendamiskoormist meetmetest kõrvalehoidmise puhul, siis saab tuvastada dumpinguvastastest meetmetest kõrvalehoidmise algmääruse artikli 13 lõike 1 tähenduses, kui on täidetud neli tingimust. Esiteks peab esinema kolmandate riikide ja liidu või riigi, kus meetmeid kohaldatakse, üksikute äriühingute ja liidu vahelise kaubandusstruktuuri muutus. Teiseks peab see muutus tulenema tavast, protsessist või toimingust, mille puhul ei esine ühtki muud piisavat nõuetekohast põhjendust või majanduslikku õigustust peale tollimaksu kehtestamise. Kolmandaks peab olema tõendeid selle kohta, et liidu tootmisharule on põhjustatud kahju või dumpinguvastase tollimaksu parandav mõju on ohustatud. Neljandaks peab olema tõendeid dumpingu esinemise kohta.

56 Selle määruse artikli 13 lõike 3 kohaselt peab komisjon algatama uurimise tõendite alusel, millest võib esmapilgul järeldada meetmetest kõrvalehoidmist. Vastavalt Euroopa Kohtu praktikale kehtestab see säte põhimõtte, mille kohaselt kõrvalehoidmise osas lasub tõendamiskoormis liidu institutsioonidel (vt selle kohta kohtuotsus, 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 35).

57 Lisaks nähtub algmääruse artikli 13 sõnastusest ja ülesehitusest, et meetmetest kõrvalehoidmise tuvastamiseks peavad need institutsioonid läbi viima igakülgse analüüsi, milles käsitletakse kõrvalehoidmise kui terviku uurimisega hõlmatud kolmandaid riike. Seevastu ei ole nad sellise kõrvalehoidmise tõendamiseks kohustatud analüüsima iga üksiku eksportiva tootja olukorda, kuivõrd seda peavad analüüsima need eksportivad tootjad ise selle määruse artikli 13 lõike 4 alusel esitatud taotlustes.

58 Nimelt näeb algmääruse artikli 13 lõige 1 ette, et dumpinguvastastest meetmetest kõrvalehoidmise tuvastamise korral võib neid meetmeid eelkõige laiendada kolmandatest riikidest pärit samasuguste toodete impordile. Lisaks näeb selle määruse artikli 13 lõige 4 eksportivate tootjate jaoks ette võimaluse saada sellekohase taotluse alusel vabastuse tollimaksust, kui nad ei ole seotud mõne kõnealuste meetmete kohaldamisalasse kuuluva eksportiva tootjaga ja kui nad tõendavad, et ei tegele kõrvalehoidmisega. See säte täpsustab, et tollimaksust vabastamise taotlus peab olema nõuetekohaselt põhjendatud.

59 Nagu tõdevad nõukogu ja komisjon, tuvastavad liidu institutsioonid niisiis meetmetest kõrvalehoidmise algmääruse artikli 13 lõike 1 alusel kogu kolmanda riigi osas, samas kui iga eksportiv tootja peab eraldi tõendama, et tema konkreetne olukord õigustab tollimaksust vabastamist selle määruse artikli 13 lõike 4 alusel.

60 Mis lõpuks puutub meetmetest kõrvalehoidmise esinemise puhul nõutavasse tõendatuse tasemesse juhul, kui eksportiv tootja ei ole koostööd teinud piisavalt või ei ole seda teinud üldse, siis olgu meelde tuletatud, et ükski algmääruse säte ei anna komisjonile kõrvalehoidmist käsitleva uurimise raames pädevust kohustada kaebuses viidatud tootjaid või eksportijaid uurimises osalema või teavet esitama. Seega saab komisjon endale vajaliku teabe hankimisel tugineda vaid huvitatud isikute vabatahtlikule koostööle (kohtuotsus, 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 32).

61 Sel põhjusel on liidu seadusandja algmääruse artikli 18 lõikes 1 ette näinud, et kui huvitatud isik ei võimalda juurdepääsu vajalikule teabele või ei esita vajalikku teavet või märkimisväärselt takistab uurimist, siis võib nii negatiivsed kui ka positiivsed esialgsed ja lõplikud järeldused teha kättesaadavate faktide põhjal (kohtuotsus, 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 33).

62 Lisaks täpsustab sama määruse artikli 18 lõige 6, et kui puudutatud isik ei tee koostööd või teeb koostööd osaliselt ning kõnealust asjakohast teavet seetõttu ei anta, võib tulemus olla kõnealusele osapoolele vähem soodne kui koostöö tegemise korral.

63 Seoses olukorraga, kus eksportivad tootjad üldse koostööd ei tee, on Euroopa Kohus otsustanud, et kuigi on tõsi, et algmäärus ja eelkõige selle artikli 13 lõige 3 kehtestab põhimõtte, mille kohaselt lasub tõendamiskoormis liidu institutsioonidel, on tõsi ka see, et artikli 18 lõiked 1 ja 6 kergendavad seda koormist märgatavalt, nähes juhuks, kui huvitatud isikud koostööd ei tee, ette institutsioonide võimaluse tugineda meetmetest kõrvalehoidmist käsitleva uurimise järeldustes ka kättesaadavatele faktidele ning isikutel, kes ei ole koostööd teinud, on oht sattuda vähem soodsasse olukorda kui siis, kui nad oleksid uurimise käigus koostööd teinud (vt selle kohta kohtuotsus, 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 35).

64 Euroopa Kohus on siinkohal täpsustanud, et algmääruse artiklist 18 tulenevalt ei ole liidu seadusandja soovinud sätestada õiguslikku eeldust, et huvitatud või puudutatud isikute koostööst keeldumisest saab otseselt järeldada, et meetmetest hoitakse kõrvale, vabastades liidu institutsioonid nõnda igasugusest tõendamise nõudest. Võttes siiski arvesse võimalust teha kättesaadavate faktide põhjal järeldusi ja isegi lõplikke järeldusi ning kohelda isikut, kes ei tee koostööd või teeb seda üksnes osaliselt, vähem soodsalt kui tema koostöö korral, on samavõrra ilmne, et liidu institutsioonidel on kooskõlaliste kaudsete tõendite kogumi alusel lubatud järeldada, et esineb kõrvalehoidmine algmääruse artikli 13 lõike 1 tähenduses (kohtuotsus, 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 36).

65 Mis tahes muu lahendus ohustaks liidu kaubanduse kaitsemeetmete tõhusust iga kord, kui liidu institutsioonid puutuvad kokku sellega, et kõrvalehoidmise tuvastamiseks läbiviidava uurimise käigus keeldutakse koostööst (kohtuotsus, 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 37).

66 Käesoleval juhul ei teinud koostööd mitte kõik eksportivad tootjad, vaid üksnes osa neist. Kuid esiteks ei takista algmääruse artikli 13 lõike 1 sõnastus liidu institutsioonidel tuvastada dumpinguvastastest meetmetest kõrvalehoidmine kooskõlaliste kaudsete tõendite kogumi alusel, juhul kui koostööst keelduvad või piisavalt koostööd ei tee uurimise käigus sellised eksportivad tootjad, kes esindavad olulist osa asjaomase toote impordist liitu. Teiseks on asjaoludel, nagu käesoleva juhtumi puhul, kaubanduse kaitsemeetmete tõhususe tagamise vajadusega põhjendatud see, et nimetatud institutsioonidel on õigus tugineda kõnealusele kooskõlaliste kaudsete tõendite kogumile, selleks et tuvastada kõrvalehoidmine selle sätte tähenduses.

67 Ent kuigi liidu institutsioonidel on lubatud tugineda sellisele kaudsete tõendite kogumile, peavad need kaudsed tõendid algmääruse artikli 13 lõigetest 1 ja 3 tulenevalt kinnitama, et täidetud on käesoleva kohtuotsuse punktis 55 välja toodud neli tingimust. Nõnda peab neist tingimustest teise puhul kõnealustel institutsioonidel olema tõendeid, mis kinnitavad, et kaubandusstruktuuri muutuse on põhjustanud tavad, protsessid või toimingud, millel ei ole muud piisavat nõuetekohast põhjendust või majanduslikku õigustust peale tollimaksu kehtestamise.

– Õigusnormi rikkumised algmääruse artikli 13 lõike 1 kohaldamisel

68 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb kindlaks teha, kas vastavalt Maxcomi, nõukogu ja komisjoni väidetele on Üldkohus oma põhistuskäigus algmääruse artikli 13 lõike 1 kohaldamisel rikkunud õigusnorme, kuna Üldkohus otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 105, et nõukogul puudus alus tuvastada, et Chin Haur tegeles lähetamisega, ning kuna Üldkohus rahuldas sellest tulenevalt hagi ja tühistas vaidlusaluse määruse artikli 1 lõiked 1 ja 3 seda äriühingut puudutavas osas.

69 Sisuliselt väidavad Maxcom, nõukogu ja komisjon esiteks, et vastupidi Üldkohtu seisukohale sai nõukogu järeldusele, et Chin Haur tegeles lähetamisega, õiguspäraselt jõuda tuvastatud asjaolu põhjal, et viimati nimetatu ei ole tegelikult Indoneesia jalgrattatootja ega tegele kokkupanekuga, mis ületab

algmääruse artikli 13 lõikes 2 sätestatud piirmäärasid. Teiseks heidavad nad Üldkohtule ette seda, et ta nõudis liidu institutsioonidelt, et nad tõendaksid, et uurimisaluse riigi iga eksportiv tootja tegeleb lähetamisega, ning seega pööras tõendamiskoormise ümber. Kolmandaks väidavad nad, et isegi kui nõukogu tuvastas ekslikult, et tegeletakse lähetamisega, ei ole vaidlusaluse määruse tühistamine sellest hoolimata põhjendatud.

70 Nende argumentidega vaidlustavad Maxcom, nõukogu ja komisjon Üldkohtu põhistuskäigu, mis on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 95–105. Üldkohus otsustas neis punktides, et nõukogu kaudsed tõendid ei olnud piisavad, järeldamaks vaidlusaluse määruse põhjenduses 62, et Chin Hauril ei olnud liitu suunatud ekspordi mahu põhjendamiseks piisavat tootmisvõimsust ning et seetõttu tegeles apellant lähetamisega. See järeldus põhineb kahel tuvastatud asjaolul. Esiteks analüüsis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 96–102 üksikasjalikult nõukogu käsutuses olnud kaudseid tõendeid ning tuvastas selle tulemusel, et need tõendid ei kinnita lähetamisega tegelemist. Teiseks märkis Üldkohus kohtuotsuse punktis 103, et nõukogu on oma põhistuskäigu rajanud samuti asjaolule, et Chin Haur ei esitanud tõendeid selle kohta, et ta on tõepoolest Indoneesia tootja või et ta vastab algmääruse artikli 13 lõikes 2 ette nähtud kriteeriumidele. Ent Üldkohtu sõnul ei saa sellest järeldusest tuletada, et Chin Haur tegeles lähetamisega.

71 Mis esiteks puutub argumenti lähetamisega tegelemise isikupõhise analüüsimise nõude kohta, mida tuleb analüüsida kõigepealt, siis nähtub käesoleva kohtuotsuse eelmisest punktist, et Üldkohus otsustas määruse osaliselt tühistada põhjusel, et vaidlusaluse määruse põhjenduses 62 on tehtud viga, mis konkreetselt puudutab lähetamist, millega Chin Haur väidetavalt tegeles. Nimetatud põhjendus 62 paikneb selle määruse jaos „Lähetamine“, mis käsitleb käesoleva kohtuotsuse punktis 55 toodud nelja tingimuse hulgast teist.

72 Selles vaidlusaluse määruse jaos on nõukogu kõigepealt põhjenduses 61 märkinud, et neljast esialgu koostööd teinud äriühingust kolme puhul lähetamisega tegelemist uurimise käigus ei tuvastatud. Järgmiseks leidis nõukogu selle määruse põhjenduses 62, et neljanda äriühingu, nimelt Chin Hauri suhtes oli alust kohaldada algmääruse artiklit 18. Samuti täpsustas nõukogu, et nimetatud äriühingul ei olnud piisavalt seadmeid, mis põhjendanuks aruandeperioodil liitu suunatud ekspordi mahtu. Nõukogu lisas, et muude põhjenduste puudumisel võis järeldada, et see äriühing oli seotud meetmetest kõrvalehoidmisega lähetamise teel. Lõpuks tegi nõukogu vaidlusaluse määruse põhjenduses 64 järelduse, et kinnitust on saanud Hiina päritolu toodete lähetamine Indoneesia kaudu. Selles osas tugines ta määruse põhjenduses 58 esitatud järeldusele, et Indoneesia ja liidu vaheline kaubandusstruktuur on muutunud, vaidlusaluse määruse põhjenduses 62 esitatud järeldustele Chin Hauri kohta ning asjaolule, et mitte kõik Indoneesia eksportivad tootjad ei andnud endast teada ega teinud koostööd.

73 Nagu kohtujurist on oma ettepaneku punktis 57 selgitanud, tugines nõukogu nii toimides käesoleva kohtuotsuse punktis 55 toodud neljast tingimusest teise täidetuse tõendamiseks eelkõige tõenditele, mis puudutavad Chin Hauri kui üksikut eksportivat tootjat, selleks et põhistada oma järeldust Indoneesia kui terviku kohta.

74 Neid asjaolusid arvestades tuleb Chin Hauriga nõustudes tõdeda, et kui Üldkohus osaliselt tühistas vaidlusaluse määruse, kuna vaidlusaluse määruse põhjenduses 62 oli tehtud viga, siis ei nõudnud Üldkohus liidu institutsioonidelt, et need tõendaksid, et iga üksik eksportiv tootja tegeleb lähetamisega, ega ole tõendamiskoormist ümber pööranud. Üldkohus võttis üksnes arvesse asjaolu, et selle määruse põhjenduses 64 olev järeldus, et riigi tasandil esineb lähetamisega tegelemist, tugineb just nimelt järeldusele Chin Hauri kohta, mis sisaldub selle määruse põhjenduses 62, otsustades kaudselt, et esimesena viidatud järelduse õigusvastasus tingib teise järelduse õigusvastasuse.

75 Seega ei saa teha järeldust, et Üldkohus on selles osas õigusnormi rikkunud. Seetõttu tuleb käesolev argument põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

76 Teiseks tuleb seoses õigusnormi rikkumistega, mis väidetavalt sisalduvad Üldkohtu järelduses vaidlusaluse määruse põhjenduse 62 kohta, kontrollida, kas käesoleva kohtuotsuse punktis 70 välja toodud kaks järeldust, mille alusel Üldkohus mainitud järeldusele jõudis, rajaneb algmääruse artikli 13 lõike 1 vääral kohaldamisel.

77 Nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 103 leidis, vastab esiteks tõele, et üksnes asjaolust, et Chin Haur ei tõendanud, et ta on tegelikult Indoneesia jalgrattatootja või et ta vastab algmääruse artikli 13 lõikes 2 ette nähtud kriteeriumidele, ei saa tuleneda, et see äriühing tegeles lähetamisega.

78 Nagu nimelt nähtub käesoleva kohtuotsuse punktidest 64 ja 67, ei ole esiteks sätestatud, et huvitatud isiku koostöövalmiduse puudumisest on võimalik otseselt järeldada, et esineb dumpinguvastastest meetmetest kõrvalehoidmine, ja teiseks peab liidu institutsioonidel olema kaudseid tõendeid, mis kinnitavad, et kaubandusstruktuuri muutuse on põhjustanud tavad, protsessid või toimingud, millel ei ole muud piisavat nõuetekohast põhjendust või majanduslikku õigustust peale tollimaksu kehtestamise.

79 Seetõttu ei saa asuda seisukohale, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 103 tehtud järelduses on Üldkohus rikkunud õigusnormi.

80 Mis teiseks puutub Üldkohtu järeldusse nõukogu käsutuses olnud kaudsete tõendite kohta, siis tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktist 66, et käesoleval juhul oli sellel institutsioonil õigus tugineda kooskõlaliste kaudsete tõendite kogumile, järeldamaks, et Indoneesia tasandil esineb kõrvalehoidmine algmääruse artikli 13 lõike 1 tähenduses.

81 Samadel põhjustel kui need, mis on esitatud käesoleva kohtuotsuse punktides 63–66, võivad – nagu on märkinud kohtujurist oma ettepaneku punktis 78 – liidu institutsioonid sama moodi tugineda kooskõlaliste kaudsete tõendite kogumile, selleks et tuvastada, et meetmetest hoiab kõrvale üksik eksportiv tootja, kes ei ole kõrvalehoidmise uurimisel koostööd teinud või ei ole seda teinud piisavalt.

82 Nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 86, ei teinud Chin Haur uurimisel piisavalt koostööd, mistõttu võis nõukogu käesoleval juhul tugineda kooskõlaliste kaudsete tõendite kogumile, selleks et järeldada, et kõnealune äriühing hoiab dumpinguvastastest meetmetest kõrvale.

83 Ent vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 96–102 selgub, et vaidlusaluse määruse põhjenduses 62 esitatud järelduse tegemiseks tugines nõukogu teatavatele faktilistele tõenditele, mille komisjoni esindajad olid kogunud Chin Hauri tegevuskohta tehtud kontrollkäigul. Eeskätt selle kohtuotsuse punktis 97 on Üldkohus maininud järgmisi tõendeid: Chin Hauril ei olnud vajalikke seadmeid, et toota piisavalt osi, võrreldes deklareeritud tootmismahuga; mõned tootmisseadmed olid uued või ei olnud neid hiljuti kasutatud; Chin Hauril ei olnud lõikamis- ega keevitusseadmeid; kontrollkäigul ei õnnestunud näha valuvelgede ja raamide toorainet; Chin Hauri tegevuskohast leiti kaste, milles olid valmis jalgrattad märkega „valmistatud Indoneesias“, kusjuures apellandi Hiina tarnijat ei olnud mainitud, ning muid kaste, milles olid raamid ilma päritolumärketa; Chin Hauri tegevuskohas nähtud raamid olid tarnijate tarnitud ja juba värvitud; Chin Hauri töötajad ei olnud suutelised andma selgitusi tootmisprotsessi kohta.

84 Siiski leidis Üldkohus, et need tõendid ei anna tunnistust sellest, et Chin Haur tegeles lähetamisega, mööndes selle kohtuotsuse punktis 100 samas, et teatavad tõendid nagu asjaolu, et apellandi Hiina tarnijat ei olnud kusagil mainitud või et mõnes kastis olid päritolumärgiseta raamid, aitasid kaasa kahtluse tekkimisele selle äriühingu tegeliku tegevuse suhtes, kusjuures kahtlust kinnitas ka asjaolu, et Chin Haur ei suutnud põhjendada tollimaksust vabastamise taotlustes esitatud arvandmeid.

85 Nagu kohtujurist on oma ettepaneku punktis 81 märkinud, ei nõustunud Üldkohus – kuigi ta kasutas mõistet „kaudne tõend“ – sellega, et nõukogu võib oma järeldustes tugineda kooskõlaliste kaudsete tõendite kogumile, ning nõudis, et viimane peab esitama otsesed tõendid selle kohta, et Chin Haur tõepoolest tegeles lähetamisega, ning tegi seda vastuolus tõendatuse tasemega, mis on nõutav meetmetest kõrvalehoidmise tuvastamiseks eksportiva tootja koostöö puudumise korral.

86 Järelikult rikkus Üldkohus õigusnormi, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 104 ja 105 otsustas, et nõukogul puudus alus tuvastada, et Chin Haur tegeleb lähetamisega, ning rahuldas sellest tulenevalt hagi ja tühistas vaidlusaluse määruse artikli 1 lõiked 1 ja 3 seda äriühingut puudutavas osas.

87 Seetõttu tuleb esimese rühma väidetega nõustuda.

88 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb vaidlustatud kohtuotsus tühistada, ilma et oleks vaja analüüsida muid käesoleva väiterühma raames esitatud argumente ja etteheiteid ning teistesse rühmadesse kuuluvaid väiteid.

Menetlus Üldkohtus

89 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu kohaselt võib Euroopa Kohus teha Üldkohtu otsuse tühistamise korral asja suhtes ise lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium seda lubab. Kõnealusel juhul on tegemist niisuguse olukorraga.

90 Kuivõrd käesoleva kohtuotsuse punktist 86 nähtuvalt rikkus Üldkohus esimeses astmes esitatud esimese väite teise osa analüüsimisel õigusnormi, siis tuleb analüüsida Chin Hauri poolt selle väiteosa raames esitatud kolme argumenti.

91 Neid argumente tuleb analüüsida, lähtudes käesoleva kohtuotsuse punktis 54 meenutatud Euroopa Kohtu praktikast, mille kohaselt peab kohtulik kontroll piirduma sellega, et kontrollitakse menetlusnormide järgimist, vaidlustatud valiku tegemise aluseks olevate faktiliste asjaolude sisulist paikapidavust, ilmse hindamisvea puudumist nende faktiliste asjaolude hindamisel või võimu kuritarvitamise puudumist.

92 Just esimene argument, mille Chin Haur Üldkohtule esitas, on see, mille alusel Üldkohus esimese väite teise osaga ekslikult nõustus. Chin Hauri esimese argumendi kohaselt olevat nõukogu teinud hindamisvea, järeldades vaidlusaluse määruse põhjenduses 62, et Chin Hauril ei olnud piisavalt tootmisvõimsust, mis võinuks põhjendada liitu suunatud ekspordi mahtu.

93 Selles küsimuses olgu meelde tuletatud, et nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktides 55–66 ning 81 ja 82 esitatud kaalutlustest, on käesoleval juhul liidu institutsioonidel lasuvat tõendamiskoormist kergendatud ja need institutsioonid võivad seega tugineda kooskõlaliste kaudsete tõendite kogumile, tõendamaks, et Chin Haur tegeles kõrvalehoidmise, eelkõige lähetamisega.

94 Nimelt nähtub esiteks Üldkohtu mainitud faktilistest asjaoludest, mis on konkreetsemalt toodud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 97 ja 100, siis hulk kaudseid tõendeid põhjendab nõukogu kahtlusi Chin Hauri tegeliku tegevuse suhtes. Neid kaudseid tõendeid on meelde tuletatud käesoleva kohtuotsuse punktides 83 ja 84. Nagu teiseks nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 118, ei ole vaidlust selle üle, et Chin Haur eksportis liitu suurtes kogustes jalgrattaid, suutmata samas tõendada nende päritolu.

95 Neil asjaoludel tuleb järeldada, et nõukogu käsutuses oleva kooskõlaliste kaudsete tõendite kogum võimaldas tal ilmset hindamisviga tegemata järeldada, et Chin Haur tegeles lähetamisega.

96 Neil asjaoludel tuleb esimese väite teise osa esimene argument põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

97 Chin Hauri teise argumendi kohaselt rikkus nõukogu õigusnormi, järeldades üksnes kaubandusstruktuuri muutusest, et ta tegeles lähetamisega. Lisaks jättis nõukogu Chin Hauri arvates tõendamata põhjusliku seose olemasolu mainitud lähetamise ja kaubandusstruktuuri väidetava muutuse vahel.

98 Esiteks olgu sellega seoses öeldud, et vaidlusaluse määruse põhjenduse 64 kohaselt ei järeldanud nõukogu lähetamise esinemist üksnes Indoneesia ja liidu vahelise kaubandusstruktuuri muutusest. Olles selles põhjenduses kõigepealt rõhutanud, et selline muutus esineb, märkis nõukogu, et tema järeldus Indoneesia tasandil lähetamise esinemise kohta tugineb esiteks Chin Hauri puudutavatele järeldustele ja teiseks teatavate Indoneesia eksportivate tootjate koostöösoovimatusele. Nii toimides tegi Üldkohus järeldused selle määruse põhjendustes 62 ja 63 esitatud tuvastatud asjaoludest, nagu sellele osutab selle määruse põhjendust 64 alustava fraasi „[v]õttes arvesse“ sõnastus.

99 Nagu nähtub käesoleva kohtuotsuse punktist 95, ei ole Chin Hauri puudutavates järeldustes tehtud ilmset hindamisviga.

100 Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et käesoleva kohtuotsuse punktides 55–66 ning 81 ja 82 esitatud kaalutlusi arvestades oli nõukogul piisavalt kooskõlalisi kaudseid tõendeid, et tuvastada meetmetest kõrvalehoidmine Indoneesia tasandil, ning et nõukogu ei ole selles osas rikkunud õigusnorme ega teinud ilmset hindamisviga.

101 Mis teiseks puutub argumenti, et nõukogu tegi vea, jättes tõendamata põhjusliku seose lähetamise ja kaubandusstruktuuri muutuse vahel, siis piisab, kui märkida, et vaidlusaluse määruse põhjendustes 58, 64 ja 92 tuvastas nõukogu Indoneesia ja liidu vahelise kaubandusstruktuuri muutuse, Indoneesia tasandil meetmetest kõrvalehoidmise ja selle, et puudub muu majanduslik õigustus peale dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise.

102 Siinkohal tuleb täpsustada, et majandusliku põhjenduse puudumise tuvastamiseks kontrollis nõukogu, kas põhimõtteliselt esineb usaldusväärne alternatiivne selgitus kaubandusstruktuuri muutusele ja meetmetest kõrvalehoidmisele, mis praktikas toimus nii, et uuriti, kas esineb asjaolusid, mis võiksid välistada põhjusliku seose tuvastamise selle muudatuse ja meetmetest kõrvalehoidmise vahel.

103 Tuleb tõdeda, et Üldkohus ei kohaldanud valesti õigusnorme, kui ta esimese väite esimese osa raames lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 53–70 tagasi Chin Hauri argumendid, mis käsitlesid esiteks nõukogu järeldust kaubandusstruktuuri muutuse esinemise kohta ja teiseks asjaolu, et komisjon jättis meetmetest kõrvalehoidmise alternatiivsed selgitused arvesse võtmata. Lisaks on käesoleva kohtuotsuse punktis 100 tõdetud, et kõrvalehoidmise tuvastamisel ei ole tehtud ilmset hindamisviga. Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et nõukogu tuvastas põhjusliku seose lähetamise ning Indoneesia ja liidu vahelise kaubandusstruktuuri muutuse vahel.

104 Nagu kohtujurist on märkinud oma ettepaneku punktis 122, ei toeta igal juhul ükski tõend Chin Hauri väiteid, mille kohaselt kaubandusstruktuuri muutuse võis tingida tootmisvõimsuse suurenemine Indoneesias, Hiina ekspordi ümbersuunamine teistesse Aasia riikidesse või asjaolu, et teiste Aasia riikide nagu Indoneesia tootjad kasutasid ära liitu suunatud Hiina ekspordi languse, et suurendada oma turuosa.

105 Järelikult tuleb esimeses kohtuastmes esitatud esimese väite teise osa teine argument põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

106 Selle väite kolmanda etteheite kohta märgib Chin Haur, et muude tõendite puudumisel tulnuks esitatud teavet käsitada kättesaadavate faktidena algmääruse artikli 18 lõike 1 tähenduses.

107 Selle kohta tuleb esiteks tõdeda, et nagu eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktides 86 ja 142 märgib Üldkohus, oli Chin Hauri esitatud teave mittetäielik, vastuoluline ja kontrollimatu. Teiseks nähtub käesoleva kohtuotsuse punktidest 95 ja 100, et nõukogu kaudsed tõendid olid piisavad, selleks et järeldada, et Chin Haur tegeles lähetamisega.

108 Järelikult tuleb esimeses kohtuastmes esitatud esimese väite teise osa kolmas argument ning hagi tervikuna põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kohtukulud

109 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendatud ja Euroopa Kohus teeb ise kohtuasjas lõpliku otsuse, otsustab ta kohtukulude jaotamise. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

110 Kuna Maxcom, nõukogu ja komisjon on palunud mõista kohtukulud välja Chin Haurilt ning viimane on kohtuvaidluse kaotanud, siis tuleb temalt välja mõista kohtukulud nii esimese astme menetluses kohtuasjas T-412/13 kui ka apellatsioonimenetluses.

111 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 140 lõike 1 kohaselt, mida selle kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, kannavad menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid ise oma kohtukulud.

112 Järelikult tuleb komisjoni kohtukulud apellatsioonkaebuste lahendamisel kohtuasjades C-247/15 P ja C-259/15 P ning esimese astme menetluses kohtuasjas T-412/13 jätta tema enda kanda. Seevastu arvestades käesoleva kohtuotsuse punktis 109 viidatud sätteid ning kuna komisjon on kohtuasjas C-253/15 P palunud mõista kohtukulud välja Chin Haurilt ning viimane on kohtuvaidluse kaotanud, siis tuleb temalt välja mõista apellatsioonimenetluses kohtukulud kohtuasjas C-253/15 P.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 19. märtsi 2015. aasta otsus Chin Haur Indonesia *vs.* nõukogu (T-412/13, EU:T:2015:163).**

2. **Jätta rahuldamata tühistamishagi, mille Chin Haur Indonesia PT esitas Euroopa Liidu Üldkohtule kohtuasjas T-412/13.**

3. **Mõista Maxcom Ltd ja Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud esimese astme menetluses kohtuasjas T-412/13 ning apellatsioonimenetluses välja Chin Haur Indonesia PT-lt ning jätta viimase kohtukulud tema enda kanda.**

4. **Mõista Chin Haur Indonesia PT-lt välja Euroopa Komisjoni kohtukulud apellatsioonimenetluses kohtuasjas C-253/15 P.**

5. **Jätta Euroopa Komisjoni kohtukulud apellatsioonimenetlustes kohtuasjades C-247/15 P ja C-259/15 P ning esimese astme menetluses kohtuasjas T-412/13 tema enda kanda.**

Allkirjad